

A. WAPENAAR.

BEDE

Ons heimwee, Heer, staat sterk gespannen
Naar Uwe verre kusten heen;
Wij weten ons van U verbannen
En tasten naar U in gebeên.

Maar d' echo van ons hunkrend smeeken
Valt als een klacht zwaar naar ons neer:
Wij zien van U naar ons geen teeken
Dan dreigend-donker zwijgen, Heer!

Het Woord, dat G' eertijds hebt gesproken,
Laat onze zielen dor en koud;
Wij zien geen licht door U ontstoken,
O God, Die U verborgen houdt.

Wij zijn wel vèr van U verzworven,
Wij voeren op een slecht kompas;
O God, vergeef — ons bloed bedorven,
Al onze daden misgewas!

Wij hebben niets dan dit verlangen,
Dat ons naar Uwe verten trekt,
En dat ons martlend houdt gevangen
En aan onz' armoe ons ontdekt.

Wij hebben nog geen vrucht gedragen,
Dan d' oogst van ons ontuchtig bloed,
Die ons straks bij U aan zal klagen,
Voor Uw gezicht ons vreezen doet!

Wil het nog eenmaal met ons wagen,
Laat ons niet langer in den nacht;
Kastijd ons naar Uw welbehagen,
Maar wees ons, Vader, mild en zacht.

Kwaamt Gij niet zelf ons heimwee wekken?
Drijft Gij ons op Uw kusten aan?
Doe ons Uw vuren dan ontdekken,
Dat w' in Uw branding niet vergaan!